

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 3 Νοεμβρίου 1952 (Π.Ο.Η.) "Έτος ΣΤ'". Αριθ. 141—Τιμή Φύλλου Δρχ. 1000	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Σταύρος Καραμήτσος ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ : "Εξάμηνος δραχ. 15.000—"Ετησία δραχ. 30.000 "Εξωτερικοῦ: "Εξάμ. δολ. 3.—"Ετησία δολ. 6
Γραφεῖα : "Οδὸς Χαλκοκονδύλη 7—"Αθήναι Τηλέφ. 33.839	

"ΟΥ ΔΥΝΑΣΘΕ ΚΑΤΑΛΥΣΑΙ ΑΥΤΟ,"

«Ἐὰν ἡ ἐξ ἀνθρώπων ἡ βουλὴ αὕτη ἢ τὸ ἔργον τοῦτο καταλυθῇσεται· εἰ δὲ ἐκ Θεοῦ ἐστίν, οὐ δύνασθε καταλῦσαι αὐτό, μήποτε καὶ Θεομάχοι ἐνρεθῇτε».

(Πραξ. ε'. 39)

Τοὺς λόγους αὐτοὺς ἀπήγγειλε εἰς τὸ Συνέδριον ὁ νομοδιδάσκαλος Γαμαλιήλ, ὅστις ἦτο «τίμιος παντὶ τῷ λαῷ». Καὶ τοὺς ἀπήγγειλε εἰς ἀπάντησιν τῶν ἐξάλλων Ἰουδαίων, ὅταν ἀπεφάσιον τὴν ἐξόντωσιν τοῦ νεοπαγοῦς Χριστιανισμοῦ, τοῦ ὑπερόχου τούτου κινήματος τοῦ Γολγοθᾶ. Καὶ πράγματι εἶχε δίκαιον. Ἡ Ἱστορία ἐπεσφράγισε τὴν ὀρθὴν αὐτὴν κρίσιν καὶ ἀπέδειξεν τὴν ἀλήθειαν τοῦ συλλογισμοῦ τοῦ Γαμαλιήλ. Τὰ ἐξ ἀνθρώπων ἔργα κατέπεσαν, κατεκρημνίσθησαν παταγῶδως· τὰ ἐκάλυψε ἡ κόνις τῆς Ἱστορίας καὶ τὰ ἐξηφάνισε ἡ δύναμις τῆς λήθης. Τὰ ἐκ Θεοῦ ὅμως ἔργα παρέμειναν παρὰ τὴν λύσιν τῶν ἀντιδράσεων, ἐμεγαλύνθησαν καὶ ἐκάλυψαν μὲ τὸ μεγαλεῖον τοὺς ἱστορικά καὶ γεωγραφικὰ πλάτη.

Τοὺς λόγους αὐτοὺς τοῦ Γαμαλιήλ σκεπτόμεθα εἰς τὰς παρούσας στιγμὰς. Εἰς τὰς παρούσας στιγμὰς, καθ' ὧς βαλλόμεθα πανταχόθεν.

Εἰς τὰς παρούσας στιγμὰς καθ' ὧς δογιάζει ἡ λυσσώδεστερα ἀντίδρασις καὶ μαίνεται ἡ σφοδροτέρα θύελλα. Εἰς τὰς στιγμὰς αὐτὰς διερωτώμεθα : «ἐξ ἀνθρώπων ἢ βουλὴ αὕτη ἢ τὸ ἔργον τοῦτο»; Ἀνατρέχοντες εἰς τὴν Ἱστορίαν τοῦ ἔργου τούτου καὶ ἀνατέμνοντες τὴν οὐσίαν του δυνάμεθα νὰ προσδιορίσωμεν τὰ κυριώτερα συστατικὰ στοιχεῖα του. Βλέπομεν δὲ καθαρὰ νὰ διαλάμπουν ὡς φωτεινὰ σημεῖα εἰς ζοφεροὺς ὁρίζοντας τὰ ἑξῆς :

1) "Όταν αἱ ἐπίσημοι Ἐκκλησιαστικαὶ ἀρχαὶ κατεπρόδιδον τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ ἀπεμακρύνοντο ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς Οἰκουμενικῆς Ὁρθοδοξίας, μία μερὶς εὐσεβοῦς λαοῦ, διατηροῦσα ὅλον τὸ μέγεθος τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὴν ἔννοιαν τῆς Μῆδος Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ὕψωσε τὸ παρόστημά του καὶ ἐπανεστίασε κατὰ τῆς αὐθαρεσίας καὶ τῆς προδοσίας τῶν «Σεβασμιω-

τάτων». Ἰδοὺ λοιπὸν τὸ πρῶτον στοιχεῖον : ἡ ζωσα θερησκευτικότης καὶ τὸ ἰσχυρὸν βίωμα τῆς Ὁρθοδοξοῦ πίστεως.

2) "Όταν βιαίως ἐπετίθεντο ἐναντίον τῶν μαχητῶν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ αὐτοῦ ἀγῶνος, οἱ εὐσεβεῖς αὐτοὶ μαχηταὶ τῆς Ὁρθοδοξίας παρέμειναν ἀνίκητοι. Εἰς ὅλα τὰ ἐπεισόδια, πολλὰ τῶν ὁποίων ἦσαν καὶ αἱματηρά, ἐνίκησαν, ἐθριάμβευσαν διετήρησαν πεισματωδῶς τὸ ἀπαράγραπτον δικαίωμα τὴν ἐλευθερίαν τῆς συνειδήσεως τῶν. Δεύτερον στοιχεῖον ἡ σταθερότης.

3) Ἡ κρίσις τῆς κοινῆς γνώμης. Παρ' ὅλον ὅτι ἐξετοξεύθησαν ὅλα τὰ πενιχρὰ καὶ χυδαῖα ἐπωνύμια ἐναντίον τῶν ἀνικητῶν αὐτῶν μαχητῶν, ἐν τούτοις ἡ ὑγιῶς σκεπτομένη κοινὴ γνώμη περιέσπεψε μὲ τὴν μεγαλυτέραν ἐκτίμησιν τὰς τιμὰς κεφαλὰς τῶν ἀφανῶν αὐτῶν ἡρώων.

Καὶ αὐτὰ μὲν προσπορίζεται κανεῖς ἀπὸ τὴν μελέτην τῆς Ἱστορίας τοῦ ἔργου αὐτοῦ Ἀνατέμνον δὲ αὐτὸ θαυμάζει τὰς βασικὰς αὐτοῦ ἀρχάς : Ὁρθόδοξος πίστις, Ἐλευθερία τῆς Σκέψεως, ἀντιδράσεις κατὰ τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησιαστικῆς διαφθορᾶς, προσπάθεια διὰ μιαν ζωσαν καὶ Ἐλευθέραν Ἐκκλησίαν.

Μπορεῖ λοιπὸν ἓνα τοιοῦτον ἔργον νὰ προέρχεται «ἐξ ἀνθρώπων». Εἶναι Θεῖον. Εἶναι αὕτη ἡ βουλὴ τοῦ Θεοῦ, ἥτις διὰ μέσου τῶν Αἰώνων συντάσσει τὰς δυνάμεις τοῦ καλοῦ, διὰ νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸ σκότος καὶ τὴν κακίαν. Ἐκ Θεοῦ λοιπὸν «ἡ βουλὴ αὕτη ἢ τὸ ἔργον τοῦτο». Καὶ δι' αὐτὸ δὲν θὰ καταλυθῇ ὅσον καὶ ἂν πνέουν σφοδροὶ οἱ ἀνεμοὶ τῆς ἀντιστάσεως ὅσον καὶ ἂν μαίνεται ἡ θύελλα. Εἶναι μία ἀναιμακτος ἐπανάστασις, ἡ ὁποία προῶρισται νὰ ἐγκαθιδρύσῃ, τὸ θεῖον καθεστὼς τῆς ἀκράτου Ἐκκλησίας, ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς ἀσεβείας καὶ τῆς Διαφθορᾶς. Ἐπὶ τῆς σταθερᾶς καὶ ἀκλονήτου αὐτῆς βάσεως ἱστάμενοι θεωροῦμεν ὅλας τὰς ἀντιδράσεις ὡς «Θεομάχους» κινήσεις, προσωρινὰς νὰ συντριβῶσιν πρὸ τοῦ γρανιτώδους μεγα-

λείου τῆς στιλβούσης αὐτῆς ἐπαναστάσεως τῶν ψυχῶν. «Θεομάχοι» εἶναι οἱ «Ἀρχιερεῖς» τῆς «Κρατούσης Ἐκκλησίας», οἱ ὅποιοι ἀντὶ νὰ χρησιμοποιήσουν τοὺς εὐγενεῖς αὐτοὺς μαχητάς, διὰ τὴν περιφρούρησιν τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως, τοὺς διώκουν. Καὶ ὁ διωγμὸς αὐτός, συγκρινόμενος μὲ τοὺς διωγμοὺς τῶν «Ἀρχιερέων καὶ τῶν Φαρισαίων» τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ μᾶς δίδει τὸ μέτρον τῆς σκέψεως τῶν : Συμφέρον καὶ ἰδεοτέλεια «Θεομάχοι» εἶναι ἀκόμη οἱ διάφοροι προσωποπιδόφοροι τῆς εὐσεβείας, οἱ ὅποιοι κινοῦνται ἐσωτερικῶς. Ὅλοι οἱ διάφοροι συμφοροντολόγοι καὶ τὰ πενιχρὰ ἀθύσματα, τὰ ὅποια διὰ τῆς ἀπειθυμίας τῶν, τῆς ἀντιδράσεως τῶν καὶ τῆς ἐν γένει κακοηθείας τῶν δημιουργοῦν περισπασμοὺς καὶ γεννοῦν θλίψεις εἰς τὰς ψυχὰς τῶν Πνευματικῶν μᾶς πατέρων.

Πρὸς ὅλους αὐτοὺς ἐπαναλαμβάνομεν : Προσέξατε «οὐ δύναθε καταλῦσαι αὐτό, μήποτε καὶ Θεομάχοι εὐρεθῇτε».

Τὰ ἔργα αὐτὰ δὲν συντρίβονται, ἀλλὰ συντρίβουν τὰς κενὰς κεφαλὰς καὶ τὰ αὐθάδη Παραστήματα διότι εἶναι ἡφαιστειώδεις ἐπαναστάσεις καὶ πάντοτε θριαμβεύουν.

ΑΠΑΙΣΙΟΙ ΝΕΚΡΟΘΑΠΤΑΙ

Δημοσεύμα πρωτοφανοῦς κακοηθείας καὶ ἀσυσκότου ψευδολογίας εἶδε τὸ φῶς τῆς ἡμέρας εἰς τὰς στήλας ἡμερησίων τινῶν ἐφημερίδων καὶ συγκεκριμένως εἰς τὸν «Ἐθνικὸν Κήρυκα» κ.λ.π. Τὸ δημοσεύμα αὐτὸ τὸ ὑπογράφουν, ἀγνώστου προελεύσεως ἄτομα, ἐπιδιώκοντα ἰδιοτελεῖς σκοποὺς. Λυπούμεθα, διότι ἀπὸ τῶν στηλῶν τοῦ περιοδικοῦ αὐτοῦ εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ ἀποκαλύψωμεν τοὺς ἀγαπητοὺς μᾶς αὐτοὺς ἀδελφούς, οἱ ὅποιοι κατέστησαν ἀπαίσιοι νεκροθάπται.

Καὶ εἶναι νεκροθάπται διότι εἰς στιγμὰς κρίσεως διὰ τὸν ἀγῶνα καὶ ἄκρως ἐπικινδύνους ἡθέλησαν νὰ ἀντιπολιτευθῶν μετὸν πλέον ἀχαρακτήριστον τρόπον τὸ Δ. Σ. καὶ τοὺς Ἀρχιερεῖς. Εἶναι νεκροθάπται διότι ἀσφαλῶς δὲν πιστεύουν εἰς ὅσα διακηρύττουν. Εἶναι δυνατόν ὁ περιβόητος κ. Μ. ὅστις οὐδέποτε ὑπῆρξε Παλαριομερολογίτης νὰ ὁμιλῇ καὶ νὰ πιστεύῃ, ὅτι τὸ Δ. Σ. ἀνεμίχθη εἰς τὴν πολιτικὴν, τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὅποیان ὁ ἴδιος εἰς τὰς παρελθούσας ἐκλογὰς διένειμε ψηφοδέλτια, ἀναγράφοντα τὸ ὄνομά του εἰς ἐκκλησιάσματα τοῦ Πειραιῶς ; Κατὰ τὸν τρόπον αὐτὸν καὶ μετὰ τὴν ἰδίαν λογικὴν σκέπτονται ὅλοι, ὅσοι ἀντιδρῶν, ἐκτός ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἀντιδρῶν διὰ νὰ μὴ χάσουν, ὠρισμένα ψυχλα ἀπὸ τοὺς ἀφέντας τῶν ! Λυπούμεθα βεβαίως δι' αὐτά. Εἴμεθα ὅμως ὑποχρεωμένοι νὰ διακηρύξωμεν, ὅτι τὰ πενιχρὰ αὐτὰ ὄντα, μηδέποτε πιστεύσαντα εἰς τὸ βαθύτερον περιεχόμενον τοῦ ἀγῶνος, τὸν ὅποιον πάντοτε ἐξεμεταλλεύθησαν δι' ἰδίους σκοποὺς, ἐμφανίζονται σήμερον ὡς Σωτήρες, ἐνῶ δὲν ἐπιδιώκουν τίποτε ἄλλο

παρὰ τὴν τοποθέτησιν ἑνὸς Σταυροῦ τοῦ Νεκροταφείου διὰ τὸ ὑπέροχον αὐτὸ ἔργον. Εἶναι οἱ ταραξίαι, οἱ ὅποιοι ἐδημιούργησαν τὰς ἀπαισιωτέρας συνθήκας, ὑπὸ τὸ κράτος τῶν ὁποίων οἱ Ἀρχιερεῖς ἠναγκάσθησαν νὰ σκεφθοῦν τὴν ἀποχώρησιν.

Διαβεβαίωμεν τὸ Πανελλήνιον, ὅτι οὐδέποτε ἐσκέφθημεν νὰ ἀξιώσωμεν τὴν ἐφαρμογὴν μιᾶς πολιτικῆς γραμμῆς ὑπὲρ τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου κόμματος. Ἀπλῶς ἐξεθέσαμεν τὴν κατὰστασιν ἀντικειμενικῶς εἰς τὰ Παραρτήματα καὶ δὲν ἠθελήσαμεν νὰ ὑποταχθῶμεν εἰς τοὺς προσωποπιδόφορους αὐτοὺς «Παλαριομερολογίτας».

Θὰ ἔπρεπε κατὰ λόγον στοιχειώδους ἐντιμότητος οἱ ταραξίαι αὐτοὶ νὰ δεχθοῦν συζήτησιν καὶ νὰ μὴ δράσουν καταχθονίως καὶ ἐκ τῶν παρασκηνίων. Ὅταν καὶ τὰ τελευταῖα Σωματεῖα σέβονται τὸν χειρισμὸν τῶν ζητημάτων τῶν ἀπὸ τὰ Δ. Συμβούλια τῶν, καὶ δὲν τὰ ἀντιπολιτεύονται, ὅταν ἀγωνίζονται, οἱ κύριοι αὐτοὶ ἀπεδεχθῶσαν στερούμενοι καὶ τῆς στοιχειώδους συλλογικῆς πειθαρχίας καὶ ἀπεκαλύφθησαν.

Ἄς γνωρίζουν οἱ εὐάριθμοι αὐτοὶ ταραξίαι, ὅτι ὁ Ἀγὼν θὰ παραμείνῃ διὰ νὰ ζῆσιν καὶ πέραν τῶν χρονικῶν ὁρίων τῆς ζωῆς τῶν. Ἐν τούτοις ὅμως θὰ φέρουν ἀκεραίαν τὴν εὐθύνην τῆς μεγάλης αὐτῆς ταραχῆς. Ἡ δὲ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγάπης θὰ ἐκσπάσῃ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τῶν, ἂν δὲν μετανοήσουν, διότι συμπεριφέρθησαν κατὰ τὸν πλέον ἀχαρακτήριστον τρόπον καὶ ἠθέλησαν νὰ πολεμήσουν ἕνα θεῖον ἔργον.

Ἀπευθυνόμενοι πρὸς τὰ Παραρτήματα ἐπαναλαμβάνομεν τὴν ἀρχαγγελικὴν σύστασιν «Στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβου» Μὴ διδείτε προσοχὴν εἰς τοὺς ἀπαίσιους αὐτοὺς Νεκροθάπτας. Ἀποβλέψατε μετὰ ἐμπιστοσύνην εἰς τὸ μεγαλεῖον τοῦ Ἀγῶνος καὶ σκεφθῆτε ὅτι τοιαῦται ἀντιδράσεις, συντριψασαὶ τὰς κεφαλὰς τῶν ἀντιδρώντων δὲν ἔλειψαν ποτέ. «Ὁ Χριστὸς Ἀρχηγὸς μᾶς» μὴ πτοηθῇτε.

Τὸ Δ. Σ. θὰ καλέσῃ προσεχῶς τὸ χριστιανικὸν πλήρωμα τῶν Ἀθηνῶν νὰ κρίνῃ διὰ τῆς ψήφου τῶν τῶν ἔργων τοῦ Δ. Σ. καὶ τὴν ἀντίδρασιν τῶν ἀνάνδρων αὐτῶν.

ΤΑ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ 1953

Τὰ ἡμερολόγια τοῦ ἐρχομένου ἔτους εἰς ἐκδοσὶν τριχρωμὸν καὶ καλαισθητικὴν, ἤρχισαν ἤδη ἐκτυπούμενα.

Παρακαλοῦμεν δὲ τὰ παραρτήματα ὅπως μᾶς ἀποστείλουν τὸν ἀριθμὸν τῆς παραγγελίας τῶν, εἰς ἡμερολόγια τοίχων καὶ τσέπης, διὰ τὴν ἐγκαιρὸν ἀποστολὴν τούτων.

Ἐμβάσματα Συνδρόμων

Ἐμβάσματα, μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ἀπευθύνονται : Πρὸς τὸν κ. Σταύρον Καραμήτσον Χαλκοκονδύλη 7. — Ἀθήνας

Η ΣΤΡΑΤΕΥΟΜΕΝΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

«*Ἡ πίστις χωρὶς ἔργων νεκρά ἐστίν*»
Ἰακώβ. β' 20.

Ποία εἶναι νεκρά πίστις.

Ἐντεῦθεν φαίνεται, ὅτι «πίστις κυριεύει τὸν Νουν καὶ τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ αἰχμαλωτίζει «Πᾶν νόημα εἰς τὴν ὑπακοὴν τοῦ Χριστοῦ» Β' Κορινθ. 1, 5 καὶ ὅστις πιστεύει, καθὼς ὁ Παῦλος, δύναται νὰ λέγῃ, ὡσπερ ἐκεῖνος, «Ὁ δὲ νῦν ζῶ ἐν σαρκί, ἐν πίστει ζῶ τῇ τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἀγαπήσαντός με, καὶ παραδόντος ἑαυτὸν ὑπὲρ ἑμοῦ» Γαλ. β. 20.

Ἡ πίστις ἔχει χώραν εἰς μόνην τὴν παροῦσαν ζωὴν.

Ἡ πίστις μένει μόνον εἰς τὴν παροῦσαν ζωὴν κατὰ τὰ λόγια τοῦ Παύλου, καὶ δὲν ἔχει χώραν εἰς τὴν μέλλουσαν ἐπειδὴ τότε θέλει ἰδῶμεν τὸν Θεὸν πρόσωπον πρὸς πρόσωπον καὶ θέλει μᾶς κατα φωτίσει ὅλους τῆς δόξης αὐτοῦ ἡ λαμπρότης, Α' Κορινθ. ιγ'. 12.13.

Πρέπει νὰ σημειώσῃ πᾶς ἕνας, καὶ νὰ ἐνθυμῇται καλῶς ὅσα εἴπωμεν ἐνταῦθα περὶ πίστεως διότι εἰς τὴν πίστιν θεμελιούται ὅλος ὁ χριστιανισμός.

Τὸ Ἀποστολικὸν Σύμβολον περιέχει τὴν διδασκαλίαν τῆς πίστεως καὶ τῆς Ἐλπίδος. Μὲ αὐτὰς τὰ δύο ἀρετὰς εἶναι συνδεδεμένη ἡ ἀγάπη, ἡ ὁποία τὰς καθιστάνει ἐνεργοὺς καὶ δραστηρίους καὶ εἶναι ὁ θεμέλιος τῶν καλῶν ἔργων, καὶ τῆς Θεοσεβοῦς ζωῆς.

Τὰ καλὰ ἔργα εἶναι ἀναγκαῖα πρὸς σωτηρίαν. Ἀνιμάρτολον εἶναι, ὅτι τὰ καλὰ ἔργα εἶναι εἰς τὸν Χριστιανὸν ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖα πρὸς σωτηρίαν.

Ἐπειδὴ, πρῶτον μὲν ὁ θεῖος νόμος (ὅστις ὑπόκειται εἰς μὲν τοὺς ἐναρέτους πρόσκαιρον καὶ αἰώνιον εὐδαιμονίαν, εἰς δὲ τοὺς παραβάτας τοῦ νόμου ἀπειλεῖ κόλασιν αἰώνιον) ἀπαιτεῖ μίαν ζωὴν σύμφωνον καὶ κατὰλληλον μὲ τὸ ἅγιον θέλημα Θεοῦ. «Οὐ πᾶς ὁ λέγων μοι, Κύριε, Κύριε, εἰσελεύσεται εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν ἀλλ' ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς» λέγει ὁ Χριστὸς Ματθ. ζ' Δεύτερον, ἡ εὐγνωμοσύνη, τὴν ὁποίαν ὀφείλομεν εἰς τὸν ἡμέτερον Λυτρωτὴν, διὰ νὰ μᾶς ἐξαγοράσῃ ἐκ τῆς ἁμαρτίας, μᾶς ὀποχεῶναι εἰς τὸ νὰ πληρώμεν ἀκριβῶς τὰς ἀγίας αὐτοῦ προσταγὰς.

Διὰ τοῦτο κατῆλθεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἐσαρκώθη ἔπαθε, καὶ ἀπέθανε, διὰ νὰ μᾶς ἐξαγοράσῃ καὶ μᾶς καταστήσῃ θερμοὺς ὁπαδοὺς τῆς ἀρετῆς ὑποσχόμενος ἐξαιρέτως νὰ μᾶς βοηθήσῃ διὰ τῆς χάριτος αὐτοῦ εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως καὶ τῶν καλῶν ἔργων. Οὕτω κρίνει ὁ Παῦλος περὶ τούτου, ὅταν λέγῃ: «οἵτινες ἀπεθάνομεν τῇ ἁμαρτίᾳ, πῶς ἔτι ζήσομεν ἐν αὐτῇ; ἢ ἄγνοεῖτε, ὅτι, ὅσοι ἐβαπτίσθημεν, εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν, εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐβαπτίσθημεν»; (Ρωμ. 6—2).

Καὶ πάλιν «τοῦτο γινώσκοντες, ὅτι ὁ παλαιὸς ἡμῶν ἄνθρωπος συνεσταυρώθη, ἵνα καταργηθῇ τὸ σῶμα τῆς ἁμαρτίας, τοῦ μηκέτι δουλεύειν ἡμᾶς τῇ ἁμαρτίᾳ». (Αὐτ. στίχ. 6.) Διὰ τοῦτο,

ὅστις τῶν χριστιανῶν δὲν περιπατεῖ εἰς τὰς ἐντολὰς τοῦ Κυρίου, ὑβρίζει τὸν Θεόν, καὶ γίνεται ἐνοχος τῆς παιδείας αὐτοῦ ἀρνείται τὴν πίστιν, καταφρονεῖ τὴν χάριν τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὑστερεῖται τὴν αἰώνιον μακαριότητα.

Ἡ πίστις δὲν ἀποκλείει τὰ καλὰ ἔργα. Καὶ ἀγκαλὰ καθὼς διδάσκει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «οὐ δικαιοῦται ἄνθρωπος ἐξ ἔργων νόμου, ἐὰν μὴ διὰ πίστεως Ἰησοῦ Χριστοῦ», τοῦτο ὅμως δὲν ἀποκλείει τὴν γυμνασίαν τῶν καλῶν ἔργων. Ἀλλ' ἐξ ἐναντίας καὶ τὴν προστάσσει. Διότι, ἀγκαλὰ ὁ ἄνθρωπος ὅταν ἐπιστρέφῃ εἰς τὸν Θεόν, καὶ τὸν προβάλλῃ ἐνώπιον αὐτοῦ ὡς κριτὴν, εὐρίσκει τόσον ὀλίγον ἀγαθὸν ἐν ἑαυτῷ, ὥστε πρέπει νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι εἶναι ἐνοχος ὁργῆς καὶ ἀγκαλὰ εἰς τοιαύτην ἀνάγκην δὲν ἔχει νὰ καταφύγῃ εἰς ἄλλο, πᾶρεξ εἰς τὴν πίστιν καὶ τὴν ἐλπίδα τὴν εἰς τὸν Σωτῆρα Χριστόν, ὅστις ἀπέθανε διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, καὶ ἐπροξένησεν εἰς ἡμᾶς τὴν χάριν τοῦ Οὐρανίου Πατρὸς· χρεωστεῖ μὲ ὅλον τοῦτο, ἐφ' οὗ δικαιοθῇ διὰ τῆς πίστεως, καὶ καταστήσῃ εἰς τὸν ἑαυτὸν τοῦ δραστηρίου τὰς ἐνεργείας καὶ χάριτας τοῦ ἁγίου Πνεύματος, νὰ ἀποδείξῃ ἐξάπαντος τὴν ἰδίαν ἐπιστροφὴν διὰ τῶν καρπῶν τῆς ἀγάπης, καὶ νὰ μεταχειρισθῇ τὴν συνέργειαν τῆς χάριτος εἰς τὴν γυμνασίαν τῶν καλῶν ἔργων. Περὶ τούτων γράφει σαφέστατα ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, Ἐφεσ. β'. 8 ὅπου λέγει μὲν, ἡ δικαιοσύνη εἶναι τῆς πίστεως, προστίθεται δέ, ὅτι καὶ τὰ καλὰ ἔργα εἶναι ἐπακολούθημα τῆς πίστεως καὶ τοῦτο οὐκ ἐξ ὑμῶν Θεοῦ τὸ δῶρον· οὐκ ἐξ ἔργων, ἵνα μὴ τις καυχῆσθαι αὐτοῦ γὰρ ἐσμέν ποίημα, κτισθέντες ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἐπὶ ἔργοις ἀγαθοῖς». (Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΤΗΝ ΕΘΝΩΝ

ΑΙ ΘΛΙΨΕΙΣ ΚΑΙ ΑΙ ΠΙΚΡΙΑΙ ΤΟΥ

Ἡ ἀποκορύφωσις τοῦ ἀγωνιστικοῦ μεγαλείου τοῦ Ἀπ. Παύλου, εὐρίσκειται κυρίως εἰς τὴν ἡρωϊκὴν ἀντιμετώπισιν τῶν ἑσωτερικῶν ἀντιδράσεων. Ἄνθρωποι μικροὶ εἰς τὸ ἀνάστημα, ἄνθρωποι χωρὶς περιεχόμενον καὶ ἄξιαν, ἄνθρωποι συμφεροντολόγοι προσπαθοῦν νὰ κρημνίσουν τὸ ἔργον τοῦ Μ. Ἀποστόλου. Διὰ νὰ εἶναι περισσότερον πιστευτοὶ περιβάλλονται τὴν ιδιότητα τοῦ ἀδελφοῦ. Αὐτῶν ἡ ἀντίδρασις εἶναι ἡ ἰσχυροτέρα. Δι' αὐτὸ καὶ ὁ Ἀπ. Παῦλος, ἀπαριθμῶν τὰς θλίψεις καὶ κακουχίας του εἰς τὴν Β' Ἐπιστολὴν πρὸς τοὺς Κορινθίους τονίζει ἰδιαίτερος «*κινδύνους ἐν ψευδαδέλφοις*» (11, 26). Ἡ πικρία του ἐκ τῆς ἀντιδράσεως τῶν ψευδαδελφῶν κρούει τὰς θλιβερότερας χορδὰς τῆς καρδίας ὥστε νὰ τονίσῃ εἰς τοὺς Γαλάτας, τὸν μεγαλοκλικὸν ὕμνον: «*Ὁ δὲ ταράσσων ὑμᾶς βαστάσει τὸ κρῖμα, ὅστις ἐὰν ᾖ*» (Γαλάτας Ε' 10). Μεγάλῃ ὁμολογία πονεμένης ψυχῆς «*βαστάσει τὸ κρῖμα*» ὥς ἔχει τὴν εὐθύνην ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, διότι «*ταράσσει ὑμᾶς*». Δὲν ὑπάρχει διὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον μεγαλύτερον ἔγκλημα, ἀπὸ τὸ συγκλονιστικὸν δράμα τῆς συνειδήσεως, ὅταν αὐτὴ ταράσσεται ἀπὸ θρη-

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

σκεπτικὰς ἀμφιβολίας. Κρηνίζεται ὁλόκληρον τὸ οἰκοδόμημα τῆς ἀγάπης, καὶ ἐμφανίζεται ὁ Χριστιανισμὸς σύστημα συζητήσεων, κενῶν, χωρὶς οὐδεμίαν πρακτικὴν ἀξίαν,

Δι' αὐτὸ ὁ Ἀπ. Παῦλος, τὰς μὲν ἐξωτερικὰς ἀντιδράσεις, χαρακτηρίζει ἐντίμους μάχας. Εἶναι μάχη μεγαλοπρεπὴς ἢ ἀντιμετώπισις τῶν ἀντιπάλων σου. Εἶναι μάχη, τῆς ὁποίας αἱ συνέπειαι χαρίζουν τὸ ὑπέροχον συναίσθημα τῆς ἱκανοποιήσεως εἰς τὸν μαχητὴν. Καὶ ὅταν ἀκόμη ὁ μαχητὴς βλέπῃ τὴν δύναμιν τῶν ἀντιπάλων του καὶ τὸν συντρίβῃ καὶ τότε πάλιν χαίρεται καὶ τότε ἀκόμη εἶναι νικητὴς!

Πῶς ὅμως νὰ ἀντιμετωπίσῃς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι σὲ πολεμοῦν, χωρὶς νὰ ἔχουν τὸ θάρρος νὰ τὸ ὁμολογήσουν! Ὑποκρίνονται ἀγάπην καὶ ὑποσκάπτουν λάκκους! Συμβαδίζουν μαζὺ σου καὶ συνενοοῦνται μὲ τοὺς ἐχθρούς σου. Ὁμολογοῦν φιλίαν καὶ κρημνίζουν τὸ ἔργον σου! Εἶναι πηγὴ φόβου καὶ μελαγχολίας. Δι' αὐτὸ καὶ ὁ Μέγας, πυρσοφόρος τοῦ Χρυσιανικοῦ Μεγαλείου, Παῦλος γράφει εἰς τοὺς Κορινθίους: «ἔξωθεν μάχαι, ἔσωθεν φόβοι» (β'! πρὸς Κοριν. Ζ' 5).

Ὁ Μεγαλύτερος κίνδυνος τοῦ Χριστιανισμοῦ ὑπῆρξεν αὐτός. Κίνδυνος ὅμως συντριβῆς Πάντως εἶναι γεγονὸς ἀναμφισβήτητος, ὅτι τὰ μεγάλα ἰδανικά ἀντιμετωπίζουν τοὺς συνθετοτέρους κινδύνους. Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς καὶ ἡ ζωὴ τῶν ἰδεολόγων πληροῦται πάντοτε ἀπὸ μίαν προσοχὴν. Γράφων ὁ Ἀπ. Παῦλος «ἔξωθεν μάχαι, ἔσωθεν φόβοι» ὁμολογεῖ ὅχι μόνον μίαν μεγάλην ἀλήθειαν, ἀλλὰ ἀποκαλύπτει καὶ τὸν ἑαυτὸν του. Ἐτοιμόμαχος, ἀγρυπνος, φρονικτὸς, διὰ νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὰ πάντα, ὅπως ἐπιτύχῃς τὰ ἀντιμετώπισε. Πῶς ὅμως τὰ ἀντιμετώπισε; μὲ ἀγάπην, χαράν, εἰρήνην, μακροθυμίαν, χρηστότητα ἀγαθωσύνην, πίστιν, πραότητα! (Γαλ. Ε' 22, 23).

Ἡ θλίψις τοῦ Παύλου αἱ πικρίαι του, εἶναι πικρίαι τῆς Οἰκουμενικῆς Ὁρθοδοξίας δι' αὐτὸ καὶ αἱ σκέψεις τοῦ μεγάλου ὁδοιπόρου καὶ τιτάνες τῆς πίστεως πρέπει νὰ ἀποτελέσουν πείραν καὶ μεθόδους, δι' ὅσους ἐστρατεύθησαν ὑπὸ τὴν Σημαίαν τῆς Ὁρθοδοξίας. Τίποτε δὲν εἶναι ἰσχυρότερον τῆς ιδέας, ἀλλὰ καὶ τίποτε νέον εἰς τὴν Ἱστορίαν τῶν Ἰδεῶν.

ΟΙ ΑΡΧΙΕΡΕΙΣ ΚΑΙ ΗΜΕΙΣ

Κατελύπησε βαθύτατα δλους μας ἡ φημολογηθεῖσα παραίτησις τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιερέων μας πρὸς Φλωρίνης κ. Χρυσσοτόμου Χριστιανουπόλεως κ. Χρὶ στοφόρου καὶ Διανλείας κ. Πολυκάρπου. Δὲν εἴμεθα βεβαίως εἰς θέσιν νὰ ἐλέγξωμεν καὶ νὰ κρινώμεν πρὸς ξεῖς καὶ ἐνεργείας σεβαστῶν προσώπων, πατέρων, ἐφ' ὅσον μάλιστα τὸ δικαίωμα τῆς ἐλευθέρως κρίσεως καὶ ἐνεργείας εἶναι ἀπόλυτον. Ἡμεῖς ἀποβλέπομεν εἰς τὴν ἐνεργὸν συμμετοχὴν τῶν εἰς τὸν ἀγῶνα μας, τὴν αὐτοπάλησιν τῶν καὶ τὰς θυσίας τῶν, ὁμολογοῦμεν καὶ διακηρύττομεν τὸν θαυμασμόν μας καὶ τὸν σεβασμόν μας. Εἴμεθα δὲ εἰς θέσιν νὰ διαβεβαιώσωμεν τὸ Πανελλήνιον, ὅτι τὰ τρία αὐτὰ σεβαστὰ Παραστήματα τῆς Ὁρθοδοξίας ἐμμένουν σταθερῶς καὶ μέχρι θανάτου εἰς τὴν Ἱδεολογίαν μας. Ὡς Ὁρθόδοξοι ἱεράρχαι, σφραγίσαντες μὲ ταλαιπωρίας καὶ διωγμὸς τὴν ὁμολογίαν τῶν, εἶναι δι' ἡμᾶς πρόσωπα βαθύτατου Σεβασμοῦ.

Τώρα οἱ ταραξίαι ἅς περιβλήθωμεν Ἀρχιερατικὴν ἐξουσίαν καὶ ἅς ἀναλάβουν τὰς ποιμαντορικὰς εὐθύνas τοῦ Ἀγῶνος! Εἴμεθα βεβαίως δι' οἱ ταραξίαι θὰ μείνουν μὲ τὴν αἰσχύνην τῶν ἔργων τῶν. Οἱ δὲ Ἀρχιερεῖς σωματωμένοι ἰδεολογικῶς μὲ τὰ ποιμένα τῶν θὰ ἐξακολουθήσουν τὸν ἱερόν τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγῶνα.

«ΣΤΩΜΕΝ ΚΑΛΩΣ, ΣΤΩΜΕΝ ΜΕΤΑ ΦΟΒΟΝ»

Εἶναι ἴδιον τῶν μεγάλων ἀγῶνων νὰ πλησσωμενται ἐνίοτε ἀπὸ ἐσωτερικὰς ἀντιδράσεις. Πρόκειται περὶ τῶν ἀντιδράσεων, ὁρισμένων παρασίτων, τὰ ὅποια ἀπομυζοῦν πάντοτε τὴν ἰκμάδα τῶν μεγάλων ἰδεολογιῶν. Ἡ πείρα ὅμως μαρτυρεῖ, ὅτι αἱ ἀντιδράσεις αὐταὶ κυριολεκτικῶς συντρίβονται. Ἀλλωστε τοιαύτη ἀντίδρασις συνέβη καὶ εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον τῶν ἀγγέλων καὶ τοῦ φωτὸς μὲ τὸν ἑκπεσόντα Ἐωσφόρον καὶ ἠγάπησαν τὸν Ἀρχάγγελον Μιχαὴλ νὰ φωνάξῃ: «Στώμεν καλῶς, στώμεν μετὰ φόβον». Αὐτὴν τὴν φράσιν ἐπάνα, λαμβάνομεν καὶ ἡμεῖς, πρὸς τοὺς θορυβηθέντας ἀδελφούς. Καὶ αὐτὸ θὰ περάσῃ διὰ τὸ καλὸν καὶ τὴν Ἀλήθειαν καὶ ἡ ἀντίδρασις ἀκόμη εἶναι κριτήριον, δι' ὃ καίρεται ἡ ἀξία ἐνὸς ἔργου.

Εἶναι γεγονός, ὅτι οἱ Ἀρχιερεῖς μας προσέφεραν τὰ πολυτιμότερα κεφάλαια εἰς τὸν μεγαλειώδη ἀγῶνα τῆς Ὁρθοδοξίας σπάνια μορφωτικά καὶ πνευματικά προσόντα, ἀδιάβλητον ἥθος, ὑπερόχους γνωριμίας, λαμπρὸν μέλλον. Δι' ὧν αὐτῶν προσέδωσαν μίαν ἐξαστράπουσαν αἴγλην εἰς τὸν ἀγῶνα μας καὶ τὸν ἐτοποθέτησαν εἰς μίαν ἐπιζήλον θέσιν δι' αὐτὸ ἄλλωστε καὶ ἐδιώχθησαν σκληρῶς.

Αυστηρῶς ὅμως ἡ Πολιτεία δὲν ἠθέλησε οὔτε τὸ Συνήκον δικαίωμα τῶν πολιτῶν νὰ ἀναγνωρίσῃ, οὔτε καὶ τὴν θερησκυετικὴν ἐλευθερίαν τῆς συνειδήσεως νὰ κατοχυρώσῃ. Ἐντεῦθεν Ἀρχιερεῖς τοιοῦτου ἡθικοῦ μεγαλείου, οἵοι ὁ Πανιερ. πρ. Φλωρίνης κ. Χρυσσοτόμος! οἱ Σεβ. Χριστιανουπόλεως κ. Χριστοφόρος καὶ Διανλείας κ. Πολυκάρπος ἔμειναν ἄνευ κύρους κρατικοῦ καὶ ἀπολούθως κατ' οὐσίαν ἐστεροῦντο τῆς ἐξουσίας τῆς ἐπιβολῆς ἐπὶ τῶν ἀτακτούντων κληρικῶν, πρᾶγμα τὸ ὅποιον δὲν ἦτο ἄνευ σημασίας διὰ τοὺς πνευματικούς ἡγέτας τοῦ ἱ. τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγῶνος! Ὡστε διὰ τοὺς ἡγέτας ἡμῶν ἀναγκαῖοι ὅροι πρὸς συνέχισιν τῶν ἱερῶν καὶ ὑψηλῶν αὐτῶν καθηκόντων ἐν παραλήλου πρὸς τὴν ἀναγκαίαν ἀφροσίωσιν καὶ πειθαρχίαν κλήρου καὶ λαοῦ πρὸς τὴν Ἡγεσίαν ἦτο καὶ ἡ ἀπὸ μέρους τῆς Πολιτείας ἀναγκαῖα ἀναγνώρισις ὡς κεφαλῆς τοῦ διεξαγομένου ἱ. ἀγῶνος τῶν ἀγίων ἱεραρχῶν μας, ἡ ὁποία δυστυχῶς δὲν ὑπῆρχε!

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ Α.Ν. 1092)1938

Διευθυντής: ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΡΑΜΗΤΣΟΣ

Χαλκοκονδύλη 7.—Ἀθήναι

Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Γεώργιος Σεργιπίνης

Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθήναι